

ALKONYNAPLÓ

(*Többlettheher*) Nem szabadna megvárnom, amíg J. szakít velem. Nekem kelene előbb vele. Ettől nem lenne kisebb a veszteségem, viszont megszabaldulnék a várakozás feszültségétől, amely többlettheherként nehezedik rám.

(*Ima, rögzítés*) Úgy döntöttem, hogy leírom az imámat, amellyel éjjel lefekvés után fordulok Istenhez. Nem nevezem estinek, mert nincs reggeli, vagy másík. Csak ez az egy van, ezzel fedem le az egész napot. Nem szabályos, nem imakönyvből tanult, hanem saját, egyéni. De nem azért csináltam, mert elégedetlen voltam a késszel és becsvágy se vezérelt. Spontán, mintegy magától keletkezett, alakult ki bennem az évtizedek során. Szórol-szóra ismétlem, de emlékezetem gyengülését tapasztalva újabban félek, hogy egyszer csak elfelejtem, egészen vagy részben, és akkor improvizálnom kell, amitől oda lesz az otthonosságérzetem. Így viszont az éjjeliszekrényre készítem, és ha elakadok vagy egészen csődöt mondok, érte nyúlok, és segíték magamon.

(*Utókommunikáció*) Szakítottunk, mégis kapcsolatban vagyunk. Naponta többször beszélünk telefonon, csevegünk viberen. J. kezdeményezte. Tagadja, de sajnál, és így akar segíteni. Magamban ellenzem. Nem azért, mert sérti az önérzetemet. Hanem mert legalább annyit árt, mint használ, hiszen így még nehezebb lesz őt elengedni, ha el tudom egyáltalán. Elfogadom a kinyújtott kezét, mert gyenge vagyok. Reménykedhetnék is, hogy közben esetleg meggondolja magát, rájön, hogy rossz döntést hozott, és visszavonja. Jó volna, de nem teszem, ilyen botor nem vagyok. Világosan tudtomra adta, hogy erről szó sem lehet, verjem ki a fejemből, elhatározása szilárd, megmásíthatatlan. Közölte azt is, hogy kapcsolatunk mostani jellege átmeneti, ideiglenes. Vár még egy hetet és változtat rajta. A jövőben nem lesz viber-csevegés, sivatagi madár- és növénynevekre keresztelés, meg egyebek. Csak a telefon marad, napi egy alkalomra, és csak egy rövid hívás erejéig. És az is csak azért, hogy nyugodt legyen, hogy lássa, megvagyok, és neki van igaza, kibírom én ezt, mert koromat meghazudtolva igenis erős vagyok.

(*Mályva*) J. egy régi mályvarejtélyére emlékeztetve (lásd *Párhuzamos talányok*) tavaly fekete mályvamaggal lepett meg. Kimetszettem az udvaron egy helyen a gyepeket, kerti földből ágyást csináltam, és abba vetettem. Hogy bele ne piszkoljon a macska, dróthálóval el is kerítettem. Kikelt, öntöztem, ápoltam, növekedett. Abban az évben még nem hozott virágot, de szemünk fénye lett, szerelmünk jelképe. Jól áttelelt, tavasszal kihajtott és tovább nőtt, fejlődött. Olyan dús, sűrű lett, hogy még ritkítanom is kellett. Aztán egyszer csak elkezdtek a levelei foltosodni, kilyukadozni, szitaszerűvé válni, majd összezsugorodni és lehullani. Nem mind járt így, maradt fent a szárcsúcsok körül egy-kettő. A virágbimbók sem mind haltak el, sőt némelyike ki is nyílt, vigasztaló látványt nyújtva, ha nem is gyászos szíromleveleivel, de sárga virágporos bibéjével mindenképp. A hanyatlás, pusztulás azonban nem állt meg. Folytatódott, és nyilvánvalóvá vált, nemhogy a következő évet nem éri meg, de még az ősz sem. Ez idő szerint még él, vergődve, agonizálva. Nem volt még mályvával dolgom. Lehet, hogy szívós és sokáig bírja. Min-

Oravecz Imre

1943-ban született

Szajlán. Költő, író.

Legutóbbi írását

2021. 4. számunkban

közzöltük. – Részletek

készülő könyvéből.

denesetre a tünetek hetekkel ezelőtt jelentkeztek nála. Éppen akkortájt, amikor kedvesem bejelentette, hogy elhagy. Talán pusztá egybeesés, de az is lehet, hogy nem véletlen.

(*Keserv*) Most, hogy J. döntése végleges, és én húztam a rövidebbet, becsapottnak, kifosztottnak, nyomorultnak érzem magam, holott csak magamat hibáztathatom. Fel-felrémlert közben e kifejelet, de nem számoltam vele komolyan, azt hittem, ilyen többé nem történhet velem. Hiába a kor, az élet, a tapasztalat, a ráció, megint a régi javíthatatlan bolond voltam. Ideje megint megszagatnom a köntösömet, a szakállamat.

(*Új teher*) Most fel kellene dolgozni J. szakítását, de nem megy. Több mászás szikla rajtam. M. L. elvesztése is az volt. Csakhogy ő segített legörgetni. A láthatások idején, mikor együtt voltunk. A szeretetével, a gyengédségével, a ragaszkodásával. És az is erőt adott, hogy olyankor gondját viselhettem. Láthatás még van, de megváltozott. Nem kisfiú többé, hanem nagy kamasz, majdnem felnőtt, és a könnyörtelen, sötét aspergertől, meg még ki tudja mitől is úzve eltávolodott, elidegenedett tőlem. Ki egykor támaszom, vigaszom volt, tétlen, közömbös, mintha nem látná, nem érdekelné, hogy nem boldogulok új terhennel, amely nyom befelé a földbe, és élve eltemet.

(*Éjszakai program*) Mégiscsak jobb volna minden kapcsolatot megszakítani J.-vel, és nem tudni, mit csinál, hol van, miért, mikor stb. Tegnap például elárulta, hogy este O. barátnőjével találkozik, de ígérte, utána nem feledkezik meg nekem viberen jó éjszakát kívánni. Elmúlt a szokásos kései időpont, sőt éjfél is, de nem jött tőle semmi. Megjijedtem, megdermedtem. A legrosszabbra gondoltam. Férfival randevúzott, és az hazavitte a lakására, vagy ő vitte azt a magáéra. Jóval éjfél után mégis jelentkezett, és azt írta, sokáig beszélgettek, de nem a barátnőjénél, hanem egy kávéházban, és most indul haza. Egyébként jó éjszakát kívánn nekem, csak elfeledte elküldeni. Tehát senki nem vitt senkit sehova. Nem nyugodtam meg, mert nyomban működésbe lépett bennem egy másik, kevésbé durva, de ugyanolyan fájdalmas változat. Nem sikerült férfit fognia. Ilyen egyszerű, banális a dolog. Mert mi mást keres egy már nem fiatal, háromgyerekes, elvált anya, barátnővel vagy anélkül, órákon át egy éjjeli kávéházban, minthogy ismerkedni akar? Mellőztem a szokásos névadást, de viszonztam az éjszakára vonatkozó elküldetlen kívánságot. Próbáltam elfogadni a vélt valóságot, és összeszedni magam, de nem ment. Álmatlanul vergődtem reggelig.

(*Vágyott változat*) Vajon hogyan ér véget egészen kapcsolatunk J.-vel? Egy nap, mikor ő következik a telefonnal, nem hív a megbeszélrt időpontban, és később azzal menti ki magát, hogy közbejött valami. Egy másik nap szintén elmarad a hívása, és utólag azzal indokolja, hogy elfelejtette. Egy harmadik nap megint hiába várom, nem jelentkezik, és nem tudom meg, miért. Egy negyedik nap azzal áll elő, hogy beszéljessünk ritkábban, és ne egyeztetett időpontban. Hívjuk egymás találomra, ki-ki akkor, mikor jó neki, és ha nem felel meg a másíknak, akkor később. Végül azt javasolja, ejtsük az egész telefonálgatást. Megismerkedett valakivel, pontosabban nem is, hisz régről

ismeri az illetőt. Kollégája a munkahelyén. Mindig is rokonszenvezett velem, de eddig nem közeledtek egymáshoz. Öregebb nála, de nem annyival, mint én. Lehet, hogy semmi nem lesz belőle, de nem szeretné, ha belekavarnánk. Nem, nem ez lesz. Én vetek véget ennek a gyakorlatnak. Megemberelem magam, és felhagyok a koldulással, mert az, hisz közben alamizsnát várok, vagyis mégiscsak reménykedem. Egyszerűen nem hívom fel többé, és a hívását sem fogadom. Nem adok rá magyarázatot, sőt, el sem köszönök tőle. Ez durva lesz, de talán megérti. Elfogadom a vereséget, és felülemelkedem gyengeségemen. Ha nem is lesz utána könnyebb, legalább nem taposok tovább az önbecsülésemen. Ez történik majd, ezt szeretném.

(*Kiruccanás*) Mióta J. elhagyott, ma először ültem autóba, és távoztam el otthonról. P., a járási székhely volt a cél. Elfogyott a kenyérem, ásványvizem, és értesítés találtam a levélszekrényben, hogy levelem van az ottani postán. (A szajlai posta korlátozottan üzemel, és ha valamit nem tudnak kézbesíteni, oda viszik.) Sütött a májusi nap, derült volt az ég, de erős szél fújt. A megengedett legnagyobb sebességgel mentem, Pósvár után mégis megelőzött egy szedán. Délután három óra volt, mikor az arcnélküli városba érkeztem. A főutcán alig volt járműforgalom, üres a buszmegálló, és a járdákon sem nagyon lehetett gyalogost látni. Ez egyértelműen jelezte, hogy a környező falvak lakosai, akik ide járnak bevásárolni, patikába vagy egyéb ügyeiket intézni, már hazamentek. A postán gyorsan végeztem. Úton a Coop felé feltűnt, hogy a főtéren port kavart a szél. Ezt nem értettem, mert agyon van burkolva, sehol egy talpalatnyi szabad talajfelület. A bolttal szemközti parkolóban parkoltam, ahol valaha a vásártér volt külön állatrészfleggel. Gyerekkoromban többször elhozhattak ide, mert valahányszor itt állított le a kocsit, emlékezetemben disznóröfögést, malacvisítást hallok. Bent jutott eszembe, hogy pörköltnek való is kellene, meg fűszerpaprika. Vettem hát 40 deka zsíros, egészségtelen dagadót és egy tasak édesnemeset. Mielőtt elővettem volna a kocsinál az indítókulcsot, merő rutinból fertőtlenítettem a kezem. E műveletet a csomagtartófedél lezárása után megismételtem. Nem ültem be mindjárt, álltam ott egy darabig, mintha várnék valamit vagy valakit, néztem, de nem láttam a szemközti jellegtelen, csúnya házakat, viszont tisztán éreztem, hogy nem akarok J. nélkül élni. Meg is mondtam neki, mikor pár perccel később a pósvári elágazásnál részvéte újabb jelöléssel felhívott, de ez semmin, de semmin nem változtatott.

(*Lecke*) J. éjjel megint kávéházazott, legalábbis előttem annak gyanújába keverte magát, és jó éjszakátomat sem viszonzta. Hogy valóban olyan lokálban időzött-e, nem tudom, de később szokatlan dolog történt. Nemcsak pótolta a mulasztást, fel is hívott. 11 már jócskán elmúlt, de beszélgetésünk olyan volt, mint a régi 11-esek idején. Jóleső, meghitt, gyengéd. És hosszra is hasonló, mert két és fél óráig tartott. Feladta a leckét. Azt jelenti-e ez, hogy mégsem, vagyis azt, hogy mégis. Visszakaptam őt? Tüze nem aludt ki egészen, fellobbant és megint ég? Vagy csak imitálta, és buktam rá? Csak játszott volna velem? Kizárt, nem csalt, éreztem melegét, és a hangja is őszintének hangzott. Akármit jelent is, örültem, és örülök most is, másnap reggel, mikor ezt a bejegyzést írom. De vigyázok, hogy ne túlságosan, mert ha az, aminek látszik, még elkiabálom.